

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 151

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 21 februarie 2005

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 20 din 20 ianuarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 1 din Codul de procedură penală.....	1-2			
Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93 alin. (2) teza a treia din Legea învățământului nr. 84/1995 și ale art. 72 alin. (3) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul cadrelor didactice	3-5			
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE				
		28.	— Ordin al președintelui Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor pentru aprobarea modelului formularului „Proces-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor“.....	5-7
		104.	— Ordin al ministrului sănătății pentru aprobarea Nomenclatorului medicamentelor de uz uman pentru anul 2005.....	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 20

din 20 ianuarie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 1 din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care reiterează argumentele expuse în fața instanței de judecată care a sesizat Curtea Constituțională, solicitând, în final, admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, întrucât apreciază că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 iunie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 2.079/2003, **Judecătoria Urziceni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 1 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de petentul Ion Anghel în dosarul cu numărul de mai sus, având drept obiect soluționarea

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Anghel în Dosarul nr. 2.079/2003 al Judecătoriei Urziceni.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Victor Gafiuc, în baza delegației depuse la dosar, constatându-se lipsa părților Florea Cristache și Victoria Pavel, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

plângerii formulate împotriva mai multor rezoluții ale procurorului prin care s-au dispus neînceperea urmăririi penale întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale, precum și sesizarea instanței de judecată în vederea anulării titlului de proprietate și a restabilirii situației anterioare și, totodată, s-a constatat că nu se poate da curs solicitării petentului privind continuarea procesului penal, deoarece dispozițiile art. 13 alin. 1 din Codul de procedură penală se referă numai la învinuit sau inculpat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1) și (2) și ale art. 124 alin. (2) din Constituție, deoarece „nu acordă tuturor persoanelor cercetate (în speță, făptuitorului) dreptul de a solicita stabilirea prin justiție a vinovăției sau nevinovăției sale”.

Judecătoria Urziceni și-a exprimat opinia în sensul că „efectul prescripției de înlăturare a răspunderii penale rămâne câștigat cauzei, iar la împlinirea prescripției statul nu mai poate trage la răspundere penală persoanele care se fac vinovate de săvârșirea unei fapte penale”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, deoarece „interdicția părții vătămate de a cere continuarea procesului penal în caz de prescripție nu duce la o limitare a accesului acesteia la justiție, și nici nu îngrădește egalitatea în drepturi a persoanelor”. De asemenea, „art. 13 alin. 1 din Codul de procedură penală nu contravine nici art. 124 alin. (2) din Constituție, întrucât și în acest caz justiția se înlăturează în numele legii, și anume potrivit dispozițiilor din Codul de procedură penală privind prescripția, înlăturarea justiției însemnând nu numai soluționarea în fond a cauzelor, ci și soluționarea lor pe calea excepției, prin aplicarea dispozițiilor penale și procedurale penale care reglementează aceste excepții”.

Avocatul Poporului apreciază că excepția este neîntemeiată, întrucât „textul legal criticat nu încalcă sub nici un aspect principiul liberului acces la justiție. Faptul că, în caz de amnistie, prescripție ori de retragere a plângerii prealabile învinuitul sau inculpatul poate cere continuarea procesului penal nu afectează drepturile procesuale ale părților și nici nu îngrădește exercițiul dreptului pe care îl are orice persoană de a se adresa justiției”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Anghel în Dosarul nr. 2.079/2003 al Judecătoriai Urziceni.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 ianuarie 2005.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 13 alin. 1 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „*În caz de amnistie, prescripție sau retragere a plângerii prealabile, precum și în cazul existenței unei cauze de nepedepsire, învinuitul sau inculpatul poate cere continuarea procesului penal.*”

Autorul excepției consideră că acest text de lege este neconstituțional, deoarece nu acordă tuturor persoanelor cercetate (în speță, făptuitorului) dreptul de a solicita stabilirea prin justiție a vinovăției sau nevinovăției sale, ceea ce contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1) și (2) și ale art. 124 alin. (2).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 13 alin. 1 din Codul de procedură penală reglementează posibilitatea învinuitului și inculpatului de a cere continuarea procesului penal în cazurile, limitativ prevăzute de text, în care acțiunea penală nu mai poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă a intervenit amnistia sau prescripția, a fost retrasă plângerea prealabilă sau există o cauză de nepedepsire prevăzută de lege. Scopul continuării procesului penal, în situația în care în faza de urmărire penală sau în faza de judecată a intervenit unul dintre cele patru cazuri menționate care duc la stingerea acțiunii penale, este acela al aflării adevărului în ceea ce privește existența faptei și a vinovăției.

Curtea constată că prevederile art. 13 alin. 1 din Codul de procedură penală se constituie în norme de procedură care, în temeiul dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, pot fi stabilite exclusiv de legiuitor.

Autorul excepției de neconstituționalitate nu critică textul art. 13 alin. 1 din Codul de procedură penală pentru ceea ce conține, ci pentru ceea ce nu prevede, respectiv posibilitatea făptuitorului de a cere continuarea procesului penal, urmărind completarea textului în acest sens.

Potrivit competenței sale însă, astfel cum este ea prevăzută în art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională nu poate modifica sau completa prevederea legală supusă controlului, ci se poate pronunța numai asupra înțeleșului ei contrar Constituției. Astfel fiind, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă și urmează să fie respinsă ca atare.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 23

din 20 ianuarie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93 alin. (2) teza a treia din Legea învățământului nr. 84/1995 și ale art. 72 alin. (3) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul cadrelor didactice

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93 alin. (2) teza a treia din Legea învățământului nr. 84/1995 și ale art. 72 alin. (3) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul cadrelor didactice, excepție ridicată de Iosif Ștefan Drăgulescu în Dosarul nr. 4.106/CA/2004 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, doamna avocat Verginia Vidinaș, iar pentru partea Ministerul Educației și Cercetării răspund consilierii juridici Cătălina Sofia Damian și Georgiana Arsene, cu delegație la dosar. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Apărătorul autorului excepției arată că textele legale criticate încalcă dispozițiile constituționale invocate, deoarece nu există nici un fel de diferență sub aspectul naturii intrinseci, implicit al naturii juridice, între funcțiile de șef de catedră, șef de departament, prodecan, pe de o parte, și funcția de decan ori rector, pe de altă parte, și, pe cale de consecință, limitarea numărului de mandate succesive la două pentru cea de-a doua categorie este de natură a știrbi principiul egalității în drepturi al cetățenilor, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție. De asemenea, legiuitorul constituant a garantat autonomia universitară și, de aici, a garantat implicit și consecințele juridice ce decurg din acest principiu. Or, de vreme ce de esența oricărei autonomii este dreptul autorității academice de a se conduce, nu ar trebui să fie posibilă limitarea numărului de mandate pentru o anumită categorie de persoane care ocupă funcții de conducere în cadrul sferei universitare.

În acest context apărătorul autorului excepției solicită Curții Constituționale să se constate că prevederile legale criticate încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) și ale art. 32 alin. (6) din Legea fundamentală, sens în care depune și concluzii scrise.

Reprezentanții Ministerului Educației și Cercetării solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca nefondată, deoarece legiuitorul a definit conceptul de autonomie universitară și nu se poate susține că aceasta încalcă dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 septembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 4.106/CA/2004, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 93 alin. (2) teza a treia din Legea învățământului nr. 84/1995 și ale art. 72 alin. (3) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul cadrelor didactice.**

Excepția a fost ridicată de Iosif Ștefan Drăgulescu în dosarul cu numărul de mai sus, având drept obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele legale criticate instituie o limitare a numărului de mandate la cel mult două pentru funcția de rector sau de decan, limitare care, în esență, este neconstituțională, pentru că introduce o soluție discriminatorie între persoanele care ocupă funcții de conducere în învățământul superior, fiind contrare art. 16 alin. (1) din Constituție.

Între funcția de șef de catedră, de șef de departament, de prodecan și altele asemenea, pe de o parte, și funcția de decan, respectiv de rector, pe de altă parte, nu există nici o deosebire sub aspectul naturii intrinseci, implicit al naturii juridice. A limita posibilitatea alegerii la două mandate pentru funcția de decan sau de rector înseamnă a crea un regim discriminatoriu între persoanele care ocupă aceste funcții și persoanele care ocupă celelalte funcții de conducere în învățământul superior.

De asemenea, textele legale atacate sunt, în opinia autorului, contrare art. 32 alin. (6) din Constituție, care garantează autonomia universitară. Din interpretarea logico-sistematică a art. 32 mai sus invocat se desprinde teza potrivit căreia *condițiile legii* la care se face trimitere pentru desfășurarea învățământului de toate gradele trebuie să fie subsumate principiului autonomiei universitare. Legea fundamentală nu reglementează în mod expres aspecte legate de conducerea în învățământul superior, dar textul urmărește să stabilească categoriile de școli — de stat, particulare sau profesionale —, trimițând la legea care va veni cu detalii în ceea ce privește desfășurarea procesului de învățământ. Prin urmare, se pune întrebarea firească — până unde poate să meargă legea care detaliază regulile de desfășurare a procesului de învățământ în unitățile de învățământ de stat, atâta vreme cât alin. (6) al art. 32 din Constituție consacră un principiu exclusiv pentru învățământul superior prin garantarea autonomiei universitare.

De esența oricărei autonomii ține dreptul celor cărora le este recunoscută această stare de comunitate autonomă de a-și desemna conducerea. Autonomia universitară, așa cum este general acceptată în uzanțele universitare din lumea civilizată, presupune, înainte de toate, dreptul autorității academice de a-și desemna conducerea. În virtutea acestui principiu, statul nu poate să vină prin lege și să limiteze numărul de mandate pentru diferite funcții de conducere din sfera universitară.

Pe de altă parte, este de reținut că ideea limitării numărului de mandate, ca principiu constituțional, apare numai în cazul Președintelui României — art. 81 alin. (4), al președintelui Consiliului Superior al Magistraturii — art. 133 alin. (3), și al judecătorilor Curții Constituționale — art. 142 alin. (2). Nici una dintre rațiunile care stau la baza acestor texte constituționale nu se regăsește în cazul textelor ce fac obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate.

Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ opinează că excepția de neconstituționalitate a textelor legale criticate, în raport cu prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, este neîntemeiată deoarece legiuitorul poate stabili condiții

specifice pentru exercitarea unor funcții de conducere în cadrul aceleiași categorii profesionale, fără ca aceste condiții să constituie discriminări. Art. 16 din Legea fundamentală se referă la modul de aplicare a unor dispoziții legale de către autoritățile statului față de cetățeni și nu la dreptul legiuitorului de a reglementa diferit modul de exercitare a unor funcții într-un anumit domeniu de activitate.

Referitor la neconstituționalitatea aceluiași dispoziții în raport cu art. 32 alin. (6) din Constituție, instanța de judecată opinează că aceasta este întemeiată, întrucât principiul autonomiei universitare presupune dreptul comunității academice de a se conduce și de a-și exercita libertățile academice fără nici un fel de ingerință externă.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul României apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Astfel, art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri în considerarea unor situații speciale. În felul acesta se justifică nu numai aplicabilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui. Or, este neîndoielnic că persoanele care exercită funcții de conducere diferite în învățământul superior — spre exemplu, rector, șef de catedră, șef de departament etc. — se află în situații diferite, iar această împrejurare justifică tratamentul juridic diferentiat.

Atât timp cât reglementarea dedusă controlului de constituționalitate se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută de ipoteza normei legale, fără nici o discriminare pe considerente arbitrare, critica cu privire la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție nu este întemeiată.

În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea autonomiei universitare, Guvernul arată că, potrivit art. 89 alin. (1) din Legea învățământului nr. 84/1995, „*Autonomia universitară constă în dreptul comunității universitare de a se conduce, de a-și exercita libertățile academice fără nici un fel de ingerințe ideologice, politice sau religioase, de a-și asuma un ansamblu de competențe și obligații în concordanță cu opțiunile și orientările strategice naționale ale dezvoltării învățământului superior, stabilite de lege*”. De asemenea, conform alin. (2) al art. 92 din aceeași lege, „*Autonomia universitară vizează domeniile conducerii, structurării și funcționării instituției, ale activității didactice și de cercetare științifică, ale administrării și ale finanțării*”, modalitățile principale de realizare a autonomiei universitare fiind prevăzute de alin. (3) al aceluiași articol.

Autonomia universitară nu înseamnă independența instituțiilor de învățământ superior și nici nu implică existența unei autonomii de reglementare și de decizie a acestora în afara cadrului legal, care este general obligatoriu. Or, potrivit art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*” și, pe cale de consecință, autonomia universitară nu se poate exercita decât cu respectarea legilor cu caracter general și cu valabilitate pe întregul teritoriu al țării.

A da o altă interpretare principiului constituțional al autonomiei universitare ar însemna așezarea instituțiilor de învățământ superior mai presus de lege, ceea ce ar conduce la nesocotirea celorlalte dispoziții și principii din cuprinsul Legii fundamentale. Prin urmare, este neîndoielnic că dispozițiile constituționale trebuie interpretate sistematic și prin luarea în considerare a finalității lor, fără a se absolutiza una dintre aceste prevederi până la înlăturarea celorlalte la fel de importante.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece instituirea prin lege a interdicției ca o persoană să ocupe funcția de decan sau de rector mai mult de două mandate succesive nu determină o discriminare între aceasta și cea care îndeplinește alte funcții de conducere în cadrul universității. Faptul că cele două categorii de persoane nu se află în aceeași situație justifică în mod obiectiv și rațional aplicarea unui tratament juridic diferențiat.

În ceea ce privește critica față de art. 32 alin. (6) din Constituție, Avocatul Poporului arată că, potrivit alin. (5) al aceluiași text constituțional, învățământul de toate gradele se desfășoară în unități de stat, particulare și confesionale, în condițiile legii. Tocmai de aceea normele care reglementează viața comunității universitare sunt cuprinse în Carta universitară a instituției de învățământ superior, adoptată de senatul universității, în condițiile legii.

Prin urmare, prin lege, potrivit autonomiei universitare, se pot stabili condiții privind organizarea și funcționarea unităților de învățământ superior fără a se aduce în acest mod o atingere dispozițiilor art. 32 alin. (6) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 93 alin. (2) teza a treia din Legea învățământului nr. 84/1995, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 10 decembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 72 alin. (3) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul cadrelor didactice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 16 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 93 alin. (2) teza a treia din Legea nr. 84/1995: „*O persoană nu poate ocupa funcția de decan sau de rector mai mult de două mandate succesive. [...].*”

— Art. 72 alin. (3) din Legea nr. 128/1997: „*O persoană nu poate ocupa funcția de rector mai mult de două mandate succesive. Aceeași prevedere se aplică și pentru funcția de decan.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 32 alin. (6) privind garantarea autonomiei universitare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Legea fundamentală a consacrat prin art. 32 alin. (6) principiul autonomiei universitare, fără să definească însă această noțiune, de unde, văzând și prevederile alin. (5) ale aceluiași articol, în conformitate cu care învățământul de toate gradele se desfășoară în condițiile legii, rezultă că legiuitorul constituant a lăsat legiuitorului ordinar libertatea de a stabili elementele autonomiei universitare și condițiile în care aceasta se exercită.

Autonomia universitară a fost definită prin art. 89 din Legea învățământului nr. 84/1995 ca fiind „*dreptul comunității universitare de a se conduce, de a-și exercita libertățile academice fără nici un fel de ingerințe ideologice, politice sau religioase, de a-și asuma un ansamblu de competențe și obligații în concordanță cu opțiunile și*

orientările strategice naționale ale dezvoltării învățământului superior, stabilite prin lege“.

Normele privind realizarea autonomiei universitare — între care și regulile de alegere a organelor de conducere ale instituțiilor de învățământ superior — au fost stabilite prin art. 92—96 din Legea învățământului nr. 84/1995.

Așadar, întrucât autonomia universitară a fost definită chiar de legiuitor, în virtutea competenței sale atribuite prin Constituție, nu se poate primi susținerea autorului excepției în sensul că dispozițiile legale atacate contravin principiului constituțional al autonomiei universitare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93 alin. (2) teza a treia din Legea învățământului nr. 84/1995 și ale art. 72 alin. (3) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul cadrelor didactice, excepție ridicată de Iosif Ștefan Drăgulescu în Dosarul nr. 4.106/CA/2004 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 ianuarie 2004.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GVERNUL ROMÂNIEI

OFICIUL NAȚIONAL DE PREVENIRE ȘI COMBATERE A SPĂLĂRII BANILOR

ORDIN

pentru aprobarea modelului formularului „Proces-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor“

În temeiul:

— Hotărârii Guvernului nr. 895/2004 pentru numirea membrilor Plenului și a președintelui Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor;

— art. 5 lit. j) și al art. 7 alin. (5) din Regulamentul de organizare și funcționare a Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 479/2002, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.078/2004 pentru modificarea Regulamentului de organizare și funcționare a Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 479/2002, prin care s-a aprobat o nouă structură organizatorică a Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor;

— art. 17 alin. (2) și al art. 22 alin. (4) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor;

— prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările ulterioare;

— Procesului-verbal nr. 7 al Plenului Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor din data de 3 februarie 2005, cu privire la avizarea, cu votul unanim al Plenului Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor, a modelului formularului „Proces-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor“,

președintele Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă modelul formularului „Proces-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor“, utilizat în activitatea Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor, al cărui conținut este prevăzut în anexa la prezentul ordin.

Art. 2. — Anexa*) face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — La data publicării prezentului ordin orice dispoziție contrară se abrogă.

Art. 4. — Oficiul Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor, prin Direcția juridică, integrare euroatlantică, cooperare interinstituțională și internațională și managementul informațiilor clasificate, va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor,
Iulian Ilie Dragomir

București, 3 februarie 2005.
Nr. 28.

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

Cu privire la cele constatate în prezentul proces - verbal, contravenientul declară:

.....

În conformitate cu art. 31 din OG. nr. 2/2001 împotriva prezentului proces-verbal care ține loc de înștiințare de plată se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării.

Plângerea se depune la sediul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor din București, Splaiul Independenței nr. 202 A, etaj 8, sector 6.

Procesul verbal ce contine pagini si anexele aferente ce contin pagini, s-a întocmit în trei exemplare, din care o copie s-a înmânat azi / sau se va comunica prin poștă cu aviz de primire/prin afisare la usa principala a sediului/ domiciliului contravenientului, în cel mult o lună de la data încheierii procesului verbal.

Operațiunea de afișare se consemnează într-un proces verbal semnat de cel puțin un martor.

AGENT CONSTATATOR	MARTOR	Am primit un exemplar CONTRAVENIENT***)
.....
.....
.....

Martor: Numele și prenumele domiciliat
 în str. nr.
 bloc.....sc..... etaj.....ap.....sector/ județ.....
 identificat prin seria nr..... eliberat de

Refuzând primirea, s-a afișat procesul-verbal pe ușa principală a sediului / domiciliului contravenientului. Drept pentru care s-a încheiat prezentul proces-verbal de îndeplinire a procedurii.

AGENT CONSTATATOR	MARTOR
.....
.....
.....

*) în cazul în care spațiul alocat este insuficient, se vor întocmi note de constatare în trei exemplare semnate de toate părțile pe fiecare pagină, acestea constituind anexa și facand parte integranta a procesului-verbal.
 **) se va completa 'a' pentru persoana juridica sau 'b' pentru persoana fizică.
 ***) în cazul în care contravenientul nu este de față sau refuză să semneze, acest lucru se atestă de martor și se va consemna în procesul – verbal de constatare și sancționare a contravențiilor.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN
pentru aprobarea Nomenclatorului medicamentelor de uz uman pentru anul 2005

Având în vedere Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 152/1999 privind produsele medicamentoase de uz uman, aprobată cu modificări prin Legea nr. 336/2002, cu modificările și completările ulterioare, art. 4 lit. h) din Ordonanța Guvernului nr. 125/1998 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale a Medicamentului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 594/2002, cu modificările și completările ulterioare,

văzând Referatul de aprobare al Direcției generale farmaceutice, inspecția de farmacie și aparatură medicală nr. MC 1.897/2005,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 743/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Nomenclatorul medicamentelor de uz uman pentru anul 2005, care cuprinde medicamentele de uz uman autorizate de punere pe piață de Agenția Națională a Medicamentului.

Art. 2. — În afara medicamentelor înscrise în nomenclatorul prevăzut la art. 1 pot circula pe teritoriul României și medicamentele de uz uman din țară sau din import autorizate de punere pe piață de Agenția Națională a Medicamentului după aprobarea nomenclatorului, precum și alte medicamente aprobate în condițiile legii de Ministerul Sănătății.

Art. 3. — Nomenclatorul medicamentelor de uz uman pentru anul 2005 va putea fi accesat pe site-ul Agenției Naționale a Medicamentului la adresa <http://www.anm.ro>.

Art. 4. — Direcțiile de specialitate din Ministerul Sănătății, Agenția Națională a Medicamentului, direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, Casa Națională de Asigurări de Sănătate, casele de asigurări de sănătate județene și a municipiului București, Casa Asigurărilor de Sănătate a Aparării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și Casa Asigurărilor de Sănătate a Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, agenții economice producători, importatori și distribuitori de medicamente vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Mircea Cintează

București, 16 februarie 2005.

Nr. 104.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5⁹48368¹005235¹